

Sygn. akt II Ka 283/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 października 2016 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Dariusz Półtorak
Protokolant:	st.sekr.sądowy Ewa Olewińska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Mińsku Mazowieckim Luizy Bichty-Włoszak

po rozpoznaniu w dniu 12 października 2016 r.

sprawy **M. T.**

oskarżonego z art.178 a § 4 k w zw. z art.64 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionych przez oskarżonego i jego obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 24 listopada 2015 r. sygn. akt II K 870/14

I. w zaskarżonej części wyrok zmienia w ten sposób, że:

- z opisu czynu zarzucanego i przypisanego oskarżonemu eliminuje stwierdzenia dotyczące uprzedniego skazania za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości wyrokiem Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 23 czerwca 2008r. sygn. akt II K 521/08, jak i dopuszczenia się zarzucanego i przypisanego czynu w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej kary 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne,
- z kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu eliminuje art. 64 § 1 kk,
- orzeczoną wobec oskarżonego karę pozbawienia wolności obniża do 6 (sześć) miesięcy,

II. w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy,

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłaty za obie instancje 120 zł oraz obciąża go wydatkami postępowania odwoławczego w wysokości 20 zł.

Sygn. akt II Ka 283/16

UZASADNIENIE

M. T. oskarżony był o to, że:

w dniu 2 maja 2014 r. w H. ul. (...), powiat (...), województwo (...) jechał po drodze publicznej, jako kierujący samochodem marki S. nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości z wynikiem badania 0,43 mg /l alkoholu w wydychanym

powietrzu, będąc wcześniej prawomocnie skazanym za przestępstwo prowadzenia pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości wyrokiem Sądu Rejonowego w Olsztynie, sygn. akt II K 521 /08, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 178 a § 4 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim wyrokiem z dnia 24 listopada 2015 r. :

I. oskarżonego M. T. uznał za winnego tego, że w dniu 2 maja 2014 r. w H., powiat (...) w województwie (...), prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny marki S. o nr rejestracyjnym (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości z wynikiem badania prowadzącym do stężenia 0,43 mg /l alkoholu w wydychanym powietrzu, będąc uprzednio skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości wyrokami Sądu Rejonowego w Nowym Dworze Mazowieckim z dnia 15 lutego 2007 r. – sygnatura akt V K 838 /06, a także Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 23 czerwca 2008 r. – sygnatura akt II K 521 /08, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat, po odbyciu co najmniej kary 6 sześciu miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, tj. czynu stanowiącego występki z art. 178 a § 4 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za czyn ten na podstawie tych przepisów skazał go, zaś na podstawie art. 178 a § 4 kk wymierzył karę 1 roku pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 42 § 2 kk w brzmieniu obowiązującym przed dniem 18 maja 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat, za wyjątkiem pojazdów mechanicznych jednośladowych do których wymagane są uprawnienia do kierowania pojazdami „AM” i „A1” - wskazane w Ustawie z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami;

III. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłaty kwotę 180 złotych oraz zasądził od oskarżonego zwrot wydatków postępowania w kwocie 791,95 złotych.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego i na podstawie art. 425 § 1 i 2 kpk i art. 444 kpk, zaskarżył go w części orzeczenia o karze na korzyść oskarżonego zarzucając:

I. obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie:

a) art. 64 § 1 kk poprzez jego błędne zastosowanie w kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu, w sytuacji gdy brak było przesłanki uprzedniego odbycia przez M. T. co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

b) art. 106 kk w zw. z art. 76 § 1 kk w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015 r. wyrażającą się w przyjęciu, że M. T. był karany przez Sąd Rejonowy w Olsztynie za przestępstwo z art. 178 a § 1 kk, w sytuacji gdy w chwili wyrokowania skazanie to uległo zatarciu z mocy prawa,

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku polegający na dowolnym uznaniu, że brak jest okoliczności uzasadniających przyjęcia w niniejszej sprawie szczególnie uzasadnionego wypadku określonego przepisem art. 69 § 4 kk zd. 2, co doprowadziło do orzeczenia wobec M. T. kary roku pozbawienia wolności, bez warunkowego zawieszenia jej wykonania,

III. rażąca surowość, a tym samym niewspółmierność orzeczonej kary roku pozbawienia wolności, wyrażającą się w nienależytym uwzględnieniu celów wychowawczych kary oraz stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, nienależytym uwzględnieniu dyrektywy wymiaru kary, a w szczególności sposobu zachowania się oskarżonego po popełnieniu czynu i jego pozytywnej opinii środowiskowej.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wyeliminowanie:

- z opisu przypisanego czynu kwestii „uprzedniego skazania za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości wyrokiem Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 23 czerwca 2008 r. – sygnatura akt II K 521/08,
- z kwalifikacji prawnej przypisanego czynu przepisu art. 64 § 1 kk i orzeczenie wobec M. T.:
- kary grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki na poziomie 30 zł ewentualnie
- kary 4 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 2.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje jest w części zasadna i w tym zakresie zasługuje na uwzględnienie.

Tak więc trafnie podnosi skarżący, iż Sąd I instancji dopuścił się obrazy art. 64 § 1 kk poprzez błędne jego powołanie w kwalifikacji prawnej czynu przypisanego M. T.. Okoliczność tą zauważył zresztą Sąd Rejonowy w trakcie sporządzania pisemnych motywów wyroku. Oczywistym jest, iż instytucja recydywy uregulowana w omawianym przepisie możliwa jest do zastosowania jedynie w wypadku uprzedniego odbycia przez sprawcę kary za umyślne przestępstwo podobne w wymiarze co najmniej 6 miesięcy. Tymczasem M. T. był karany już w przeszłości m.in. za występki z art. 178 a § 1 kk na karę pozbawienia wolności (odpis wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Dworze Mazowieckim z 15 lutego 2007 r. – k. 132). Karę tę odbywał w okresie od 4 lutego 2010 r. do 28 lipca 2010 r., a więc w wymiarze niższym niż 6 miesięcy. Dlatego brak było w tej sytuacji podstaw do uznania, iż oskarżony przypisanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 kk. Powyższe skutkowało stosowną zmianą wyroku sądu I instancji poprzez wyeliminowanie z opisu czynu działania w warunkach powrotu do przestępstwa oraz z kwalifikacji prawnej art. 64 § 1 kk.

Zgodzić się także należy z zarzutem, iż bezpodstawnie w opisie czynu zamieszczone zostało odwołanie do wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 23 czerwca 2008 r. sygn. akt II K 521/08 (k.48). Wyrok ten uprawomocnił się 27 stycznia 2009 r., 5-letni okres próby upłynął 27 stycznia 2014 r., co przy wykonaniu orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych oraz świadczenia pieniężnego spowodowało, że zatarcie przedmiotowego skazania nastąpiło w dniu 28 lipca 2014 r.

Z uwagi na wyeliminowanie działania w warunkach recydywy zaszła potrzeba orzeczenia wobec oskarżonego nowej kary. W tym względzie Sąd Okręgowy nie podzielił argumentacji zawartej w apelacji, której autor wnosił o orzeczenie samoistnej kary grzywny ewentualnie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Dokonując wymiaru kary, w tym wyboru jej rodzaju Sąd Odwoławczy miał na względzie aby jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniała stopień społecznej szkodliwości czynu oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a także potrzebę w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Powyższe względy przemawiają, w ocenie Sądu Okręgowego, za wymierzeniem wobec M. T. najsurowszej sankcji tj. kary pozbawienia wolności i to w bezwzględnym wymiarze. Dotychczasowa linia życiowa oskarżonego, w szczególności jego uprzednia karalność wskazuje na bezskuteczność stosowanych wobec niego sankcji, także brak poszanowania z jego strony podstawowych reguł obowiązujących w społeczeństwie. M. T. był już w przeszłości karany za takie samo przestępstwo tj. z art. 178 a § 1 kk na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Oskarżony nie zrealizował stawianej wobec niego pozytywnej prognozy, albowiem zarządzone wykonanie tej kary, co i tak nie wpłynęło na zmianę sposobu jego zachowania, czego przejawem jest niniejsze postępowanie. Nie sposób w tej sytuacji podzielić poglądu wyrażonego w apelacji, iż sytuacja osobista i rodzinna oskarżonego jest tego rodzaju aby uzasadniała orzeczenie kary samoistnej grzywny, względnie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Osadzenie oskarżonego w zakładzie karnym niewątpliwie pogorszy jego sytuację materialną, będzie również negatywnie odczuwane przez członków jego rodziny, jednakże okoliczności te można określić jako typowe, będące konsekwencją orzeczenia a następnie odbywania kary o charakterze izolacyjnym. Nie jest to „szczególnie uzasadniony wypadek” dający podstawę do zastosowania instytucji, o której mowa w art. 69 kk.

Reasumując powyższe, Sąd Okręgowy uznał, iż karą adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego, odpowiadającą jego stopniowi winy oraz uwzględniającą uprzednią karalność, będzie kara sześciu miesięcy pozbawienia wolności. W pozostałym zakresie – a więc co do innych elementów kary – utrzymany został wyrok Sądu I instancji.

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy, na podstawie art. 437 § 1 kpk orzekł, jak w wyroku. Orzeczenie o opłatach uzasadnia art. 10 ust. 1 i 2 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 27, poz. 152), natomiast o wydatkach za postępowanie odwoławcze art. 626 § 1 kpk w zw. z art. 636 § 1 kpk.

ap